

<https://doi.org/10.5817/RPT2024-2-4>

GOOGLE A ALPHABET V. KOMISE (GOOGLE SHOPPING) – ZNEUŽITÍ DOMINANTNÍHO POSTAVENÍ

MARTIN SZABÓ¹

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-48/22 P

Datum: 10. 10. 2024

Dostupnost: curia.europa.eu

1. SKUTKOVÝ STAV

Společnost Google provozovala vlastní internetový srovnávač zboží, který v průběhu let aktualizovala.² Během období nárůstu uživatelské poptávky po srovnávacích upravil Google algoritmy vlastního vyhledávače tak, aby upozadil ostatní internetové srovnávače.³ Zároveň se nabídky zboží ze služby Google Shopping jako jediné zobrazovaly formou obrázků – na rozdíl od běžných textových odkazů, které vedly uživatele na stránky konkurenčních srovnávačů.

Po sedmiletém vyšetřování Evropská Komise nakonec v roce 2017 udělila společnosti Google pokutu ve výši bezmála 2,5 mld. eur. Tvrdila přitom že Google ve třinácti zemích EU systematicky zneužívá svého dominantního postavení na trhu internetových vyhledávačů. Ke zneužití dominantního postavení mělo docházet tím, že v době vzestupu internetových srovnávačů

¹ Martin Szabó je magisterským studentem na Právnické fakultě Masarykovy univerzity, Kontaktní email: m.szabo@mail.muni.cz

² Bod 9 anotovaného rozhodnutí.

³ Bod 13 anotovaného rozhodnutí.

zboží tyto vyhledávače Google při uživatelském vyhledávání cíleně upozaďuje tak, aby uměle zvýšil dosah vlastního srovnávače zboží.⁴

2. PRŮBĚH ŘÍZENÍ

Společnost Google proti rozhodnutí Komise podala žalobu k Tribunálu, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí a z něj vyplývající uložené pokuty. Žalobci argumentovali především tím, že jednání Google bylo ospravedlnitelné, neboť sankcionované kroky vedly ke zlepšení kvality služeb pro spotřebitele.⁵ Zároveň rozporovali, že by napadený model vyhledávání vedl k odklonu provozu ze stránek ostatních online vyhledávačů v rozsahu, v jakém to tvrdila Komise. Google také namítal, že svoji službu vyhledáváním vůbec nezvýhodňuje, a i v případě že by zvýhodňoval, nejedná se o zneužití dominantního postavení. Sama žalovaná však nerozporovala, že má na trhu specializovaného vyhledání a srovnávání výrobků dominantní postavení.⁶

Tribunál následně žalobu zamítl potvrzením analýzy Komise, která popísala protisoutěžní jednání Googlu. Odmítl argument žalobců, že kvůli kvalitativnímu zlepšení služby nelze považovat jejich jednání za protisoutěžní. Zároveň odmítl i tvrzení, že uložením povinnosti Googlu zpřístupnit své služby i pro ostatní srovnávače jednala Komise protiprávně, neboť nebyly splněny podmínky uvedené v rozhodnutí *Bronner*.⁷ Tribunál dal rovněž potvrdit skutkovou verzi Komise a potvrdil, že skutečně došlo ke znevýhodnění ostatních soutěžitelů. Ačkoli však odmítnul část argumentace, kde Google namítal absenci protisoutěžních účinků na trhu se srovnávací zboží, vyhověl Tribunál žalobcům v bodě, kde namítali absenci protisoutěžních účinků na vnitrostátních trzích s obecným vyhledáváním.⁸

Ačkoli tím pádem Tribunál zamítnul většinu argumentů žaloby, zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, ve kterém Komise konstatovala narušení hospodářské soutěže na trhu s obecným internetovým vyhledáváním.⁹

⁴ Bod 23 anotovaného rozhodnutí.

⁵ Bod 36 anotovaného rozhodnutí.

⁶ Bod 38 anotovaného rozhodnutí.

⁷ Rozsudek SDEU z 26. listopadu 1998 ve věci C-7/97 *Bronner*, ECLI:EU:C:1998:569.

⁸ Bod 41 anotovaného rozhodnutí.

⁹ Bod 44 anotovaného rozhodnutí.

Společnost Google následně podala proti rozhodnutí Tribunálu opravný prostředek.

3. DOSAVADNÍ JUDIKATURA

První z klíčových otázek, na které musel Soud v rozhodnutí najít odpověď byla nezbytnost přístupu k infrastruktuře. Konstatování, že dominantní podnik zneužil svého postavení z důvodu odmítnutí uzavřít smlouvu se soutěžitelem, má totiž za následek, že je takový podnik prakticky nucen smlouvu s druhým soutěžitelem uzavřít. Taková povinnost však obzvláště zasahuje do smluvní svobody a práva na vlastnictví dominantního podniku k infrastruktuře, kterou sám vytvořil.¹⁰

Pro to, aby musel dominantní soutěžitel ostatním udělit přístup k vlastní infrastruktuře musí být podle rozsudku *Bronner*¹¹ splněny tři podmínky: i. odmítnutí slabšího hráče znemožní mu se účastnit hospodářské soutěže; ii. odmítnutí není možné objektivně opodstatnit, iii. infrastruktura je nezbytná pro výkon činnosti, nelze ji nahradit.

Další významnou otázkou, kterou se Soud v rozhodnutí zabýval bylo jednání podniků v rámci hospodářské soutěže *na základě výkonnosti*. Demonstrativní výčet typů zneužití dominantního postavení v čl. 102 SFEU totiž judikatura Soudního dvora rozšířila i na situace, kdy dominantní podnik posiluje svoje postavení na trhu pomocí praktik, které znemožňují ostatním soutěžitelům přístup na trh, či odrazují stávající odběratele od spolupráce s obchodními partnery. Podle rozsudku *Deutsche Telekom AG* může Čl. 102 SFEU zakazovat například i agresivní cenovou soutěž.¹² Žádná z uvedených zakázaných praktik přitom nevede k soutěžení na základě výkonnosti, nýbrž na základě zneužití dominantního postavení. Tím se přirozená konkurence křiví a přestává stavět do popředí užitek spotřebitele.¹³

Velký senát se zabýval i rozložením důkazního břemene. Soud už dříve v rámci judikatorní ságy *Servier* potvrdil, že pro dovození příčinné souvis-

¹⁰ Bod 91 anotovaného rozhodnutí.

¹¹ Bod 41 rozsudku SDEU z 26. listopadu 1998 ve věci C-7/97 *Bronner*, ECLI:EU:C:1998:569.

¹² Bod 177 rozsudku SDEU z 14. října 2010 ve věci C-280/08 P *Deutsche Telekom AG*, ECLI:EU:C:2010:603.

¹³ *Ibid*, bod 180.

losti mezi jednáním podniku a jeho protisoutěžními dopady je nezbytné dovodit, jak by trh bez takového zakázaného jednání vypadal.¹⁴ Ačkoli je tento požadavek při dokazování nezbytnou podmínkou, představuje často pro soutěžní autority významnou zátěž.¹⁵

4. APLIKACE VÝCHODISEK JUDIKATURY NA SKUTKOVÝ STAV

Soudní dvůr zamítl argumenty žalobců a potvrdil rozsudek Tribunálu. Velký senát v rozhodnutí připomněl, že evropské právo nezakazuje samotnou existenci dominantního postavení, nýbrž protiprávní stav, ve kterém soutěžitel dominantního postavení nepřiměřeně zneužívá ve svůj prospěch.

4.1 OTÁZKA PŘÍSTUPU KE SLUŽBĚ A APLIKACE KRITÉRIÍ BRONNER

V odůvodnění se nejprve soud zabýval otázkou přístupu k infrastruktuře/službě. Žalobkyně totiž namítaly, že Tribunál odmítl uplatnit na projednávanou věc podmínky stanovené v rozsudku *Bronner*. Podle slov žalobců přitom Komise přikázala Googlu zpřístupnit „privilegované“ místo v rámečcích pro reklamu na vlastní srovnávač zboží také konkurenčním srovnávacím službám. Tribunál tento krok odůvodnil tím, že v daném případě – na rozdíl od rozhodnutí *Bronner* – nevyvstala situace, ve které by ostatní soutěžitelé žádali dominantního hráče o přístup k rozhodující infrastruktuře.¹⁶ Kritéria případu *Bronner* se totiž podle Tribunálu uplatní až tehdy, pokud vytýkané protisoutěžní jednání spočívá v odmítnutí žádosti o přístup k infrastruktuře. Google zde však o přístup nikdo nežádal a zakázané jednání spočívalo v diskriminační praxi vůči konkurenci navenek.¹⁷

Soudní dvůr ohledně aplikace kritérií *Bronner* potvrdil závěry prvostupňového rozhodnutí. Vysvětlil, že Komise žalobce nikdy explicitně nevyzvala k tomu, aby ostatním soutěžitelům umožnil využívat obrazové rámečky, ve kterých uživatelům přednostně nabízel vlastní službu. Rozsah diskriminačního jednání byl podle Komise totiž podstatně širší (např. upořádování

¹⁴ Rozsudek SDEU z 27. června 2024 ve věci C-151/19 KRKA, ECLI:EU:C:2024:546.

¹⁵ Bod 132–134 anotovaného rozhodnutí.

¹⁶ Bod 81 anotovaného rozhodnutí.

¹⁷ Bod 96 anotovaného rozhodnutí.

konkurence ve vyhledávacích algoritmy). Zakázané jednání proto mohlo být zhojeno více různými způsoby a nebylo omezené na přístup ke službě.

4.2 ČL. 102 TFEU A JEDNÁNÍ PODNIKŮ PODLE VÝKONNOSTI

Soudní dvůr v rozhodnutí jednoznačně vyvrátil argument, že pod rozsah zakázaných praktik podle čl. 102 SFEU může spadat pouze „neobvyklé“ nebo „nevhodné“ chování. Žalobkyně totiž tvrdily, že Tribunál nesprávně posoudil právní stav, když povolil Komisi sankcionovat Google v podstatě za samotnou existenci jeho dominantního postavení za stavu, kdy jsou konkurenční podniky přirozeně slabší. Soud přitom v odůvodnění žalobkyně ujistil, že ani stav, kdy podnik v dominantním postavení zachází s vlastními službami příznivěji než se službami svých konkurentů, nelze mít automaticky za narušení stavu hospodářské soutěže na základě výkonosti.¹⁸ Aby mohl soud konstatovat takové narušení, nestačí podle něj v konkrétním případě uzavřít, že Google jen zvýhodňoval svoji vlastní službu.

Pro úvahu Tribunálu o porušení čl. 102 SFEU bylo podle soudu rozhodující, že jednání Googlu obsahovalo dvě složky; tedy vylepšení vlastních vyhledávacích výsledků a zároveň odsunutí výsledků konkurence na nižší příčky. S ohledem na všechny specifika daného trhu pak takové jednání bylo diskriminační a nespadlo mezi praktiky hospodářské soutěže na základě výkonosti.¹⁹ Z toho plyne i porušení čl. 120 SFEU. Ačkoli Google popsaný stav vysvětloval tím, že není schopen zobrazovat výsledky konkurence se stejnou mírou přesnosti jako svoje vlastní, odmítl soud tento argument s odůvodněním, že tím žalobkyně zpochybňují hodnocení analýzy Tribunálem v bodech, které však v první řadě ani nerozporovaly.²⁰

4.3 KAUZALITA A ROZLOŽENÍ DŮKAZNÍHO BŘEMENE

V závěru rozhodnutí se Soudní dvůr zabýval argumenty žalobkyň, které tvrdily, že potvrzením rozhodnutí Komise obrátil Tribunál nesprávně důkazní břemeno. Komise totiž údajně neprovedla srovnávací analýzu k prokázání

¹⁸ Bod 186 anotovaného rozhodnutí.

¹⁹ Bod 187 anotovaného rozhodnutí.

²⁰ Bod 188 anotovaného rozhodnutí.

příčinné souvislosti mezi dotčeným jednáním a jeho účinky, ačkoli takovou analýzu judikatura v obdobných případech vyžaduje.²¹ Žalobkyně tak argumentovaly, protože Komise původně dovodila příčinnou souvislost mezi protisoutěžním jednáním a vývojem na trhu pomocí širšího posouzení změn tržního chování účastníků, dodavatelů a spotřebitelů.²²

Soudní dvůr potvrdil, že „*příčinná souvislost je jedním ze základních prvků jednání porušujícího právo hospodářské soutěže, které v souladu s obecnými pravidly dokazování [...] prokazuje Komise.*“²³ Zatímco je na Komisi, aby předložila důkazy o příčinné souvislosti, musí při své obraně žalující podnik předložit důkazy, které se vztahují ke konkrétní obraně. Tribunál totiž v napadeném rozsudku rozhodl, že „*v rámci rozložení důkazního břemene může podnik předložit srovnávací analýzu, aby zpochybnil posouzení Komise týkající se potenciálních nebo skutečných účinků dotčeného jednání.*“²⁴

K tomu soudní dvůr konstatoval, že Tribunál svým odůvodněním neobrátil důkazní břemeno, ale pouze připustil, že Komise může při určování příčinné souvislosti vycházet se souboru více důkazních prostředků. Proto „*nemusí systematicky využívat [jen] jediný nástroj k prokázání existence takové příčinné souvislosti.*“²⁵ To by pak v důsledku znamenalo, že doplnění důkazů soutěžitele proti analýze Komise vede opět k vrácení důkazního břemene zpět ke Komisi.

²¹ Bod 223 anotovaného rozhodnutí.

²² Bod 225 anotovaného rozhodnutí: „*Bod 382 napadeného rozsudku, který navrhovatelky nezpochybňují, doplňuje v tomto ohledu úvahy Tribunálu a uvádí kritéria, kterými se má řídit přezkum příčinné souvislosti. V tomto bodě se uvádí, že za účelem prokázání skutečných nebo potenciálních účinků zkoumaných praktik se Komise může opírat o skutečnosti vycházející ze sledování skutečného vývoje relevantního trhu nebo trhů dotčených těmito praktikami. Je-li zjištěna vzájemná souvislost mezi uvedenými praktikami a změnou situace v oblasti hospodářské soutěže na těchto trzích, mohou další skutečnosti, které mohou zahrnovat zejména posouzení účastníků trhu, jejich dodavatelů, zákazníků, obchodních sdružení nebo spotřebitelů, prokázat příčinnou souvislost mezi dotčeným jednáním a vývojem trhu.*“

²³ Bod 224 anotovaného rozhodnutí.

²⁴ Bod 226 anotovaného rozhodnutí.

²⁵ Bod 228 anotovaného rozhodnutí.

5. SHRNUTÍ ROZHODNUTÍ

Z anotovaného rozhodnutí, kterým Soudní dvůr potvrdil rozsudek Tribunálu, vyplývá že evropské právo zakazuje pouze zneužití dominantního postavení, nikoli však jeho samotnou existenci. Soud zároveň konstatoval, že zvýhodnění vlastních služeb či produktů ze strany dominantního hráče automaticky neznamená zneužití dominantního postavení. V konkrétním případě však byly praktiky Googlu protisoutěžní, a to kvůli diskriminačnímu upořádání slabších hráčů současně se zvýhodněním vlastního produktu.

Rozsudek nijak nezpochybnul závěry z rozhodnutí *Brunner*, omezil jeho aplikaci na ty případy, kdy slabší hráči explicitně žádají dominantního soutěžitele o přístup k jeho službě. V konkrétním případě se tato kritéria nepožila, jelikož existovalo více možných řešení situace. Břemeno prokazování příčinné souvislosti mezi dotčeným jednáním a jeho následky zároveň podle Soudu nadále zůstává na Komisi, avšak v případech, kdy jej chce soutěžitel rozporovat, musí předložit vlastní protichůdnou analýzu.

6. KONTEXT PŘÍPADU – SÁGA GOOGLE VS KOMISE

Případ *Google shopping* je přitom jen jednou z několika bitev ve válce, kterou na poli soutěžního práva vede proti Googlu Evropská komise. Krom služby Google shopping totiž Komise vznesla vůči americké společnosti rovněž obvinění týkající se operačního systému Android a služby Google AdSense –dohromady se tak zatím jedná o tři velké případy, ve kterých byla Googlu udělena pokuta za protisoutěžní jednání. Politická vůle v EU rovněž od roku 2020 jednoznačně směřuje k silné regulaci technologických gigantů, takže s velkou pravděpodobností můžeme čekat další obvinění týkající se porušování Aktu o digitálních trzích (dále jen "DMA")²⁶ či Aktu o digitálních službách (dále jen "DSA").^{27,28}

²⁶ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/1925 ze dne 14. září 2022 o spravedlivých trzích otevřených hospodářské soutěži v digitálním odvětví a o změně směrnice (EU) 2019/1937 a (EU) 2020/1828.

²⁷ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2065 ze dne 19. října 2022 o jednotném trhu digitálních služeb a o změně směrnice 2000/31/ES (nařízení o digitálních službách)

Ačkoli by se mohlo zdát, že si v době politického krocení digitálních obrů Komise vždy prosadí svou, není rozhodně její úspěch u soudu automaticky zaručený. Jen týden po výhře Komise u SDEU ve věci *Google shopping* dal tentokrát Tribunál v jiné kauze za pravdu naopak společnosti Google.

6.1 GOOGLE ADSENSE

Jedením z nejdůležitějších příjmů je pro společnost Google již od roku 2003 reklamní platforma Google AdSense. Služba generuje zisk tím, že k obsahu internetových tvůrců (videa, blogy apod.) přidává reklamy cílené pro jejich publikum, za což tvůrcům také platí a sama si pak bere poplatek od inzerentů. Během let 2006–2016 však smluvní podmínky, které Google tvůrcům a vydavatelům posílal, obsahovaly několik doložek exkluzivity,²⁹ které zakazovaly smluvním stranám využívat jiné platformy než právě AdSense.³⁰

Na podnět konkurentů Google, kteří se doložkami exkluzivity cítili dotčeni, zahájila Komise vyšetřování, které nakonec skončilo pokutou 1,49 miliard EUR. Komise konstatovala zneužití dominantního postavení v každé ze tří problematických doložek odděleně. Zároveň dospěla k tomu, že všechny doložky dohromady pak představují porušení Čl. 102 SFEU.³¹

Ekonomické analýzy a návazné odůvodnění rozhodnutí však před soudem neobstály, a proto roce 2024 Tribunál rozhodnutí v celém rozsahu zrušil. Ačkoli soud s převážnou většinou zjištění souhlasil, konstatoval, že Komise při svém šetření nezohlednila omezené trvání problematických doložek a rozsah trhu, který k roku 2016 doložky pokrývaly.³² Smluvní

²⁸ ZIMMER, Daniel a GÖHSL, Jan-Frederick. Enforcement of the Digital Markets Act [online]. Verfassungsblog 2024. [cit. 29.10.2024]. Dostupné z: <https://verfassungsblog.de/enforcement-of-the-digital-markets-act/>

²⁹ Konkrétně se jednalo o doložky:

1. vyžadující, aby tvůrci a vydavatelé používali pouze službu AdSense (doložka exkluzivity)
2. přednostní umístění služby AdSense na webu (doložka o umístění)
3. požadavek, aby vydavatelé před provedením změn v zobrazování reklam, včetně konkurenčních reklam, požádali společnost Google o souhlas (doložka o předchozím povolení).

³⁰ Rozhodnutí Tribunálu SDEU (desátého rozšířeného senátu) ze dne 18. září 2024 ve věci T-334/19, *Google AdSense*, ECLI:EU:T:2024:634, viz bod 12 a násl.

³¹ Ibid, bod 23 a násl.

³² Ibid, bod 991 a násl.

doložky totiž tvůrce obsahu v praxi vždy vázaly jen na několik let, a to i tehdy, když se v průběhu několikrát prodlužovaly – jejich efekt byl proto omezený. Komise tím pádem nebyla schopná prokázat, že by doložky exkluzivity v roce 2016 bránily konkurenci ve vstupu na trh, ani že by v důsledku toho škodily spotřebitelům. V některých případech měli přitom tvůrci navíc také právo jednostranně odstoupit od smlouvy, což nijak neomezilo jejich možnost vybrat si konkurenčního dodavatele reklamy. Přestože rozhodnutí zrušil, dal soud Komisi z pravdu co do vymezení relevantních trhů a tvrzení, že má Google na těchto trzích dominantní postavení.

Z rozhodnutí Google AdSense plyne, že důkazní standard pro dovození protisoutěžního jednání BigTech firem zůstává i nadále vysoký³³ a Komise si nemůže dovolit dělat ve svých analýzách chyby. Stejně tak ani nelze potrestat platformu pouze za to, že má na trhu dominantní postavení nebo že motivuje zákazníky k preferenci svých služeb.

Je však nutno podotknout, že s příchodem DMA se tyto postuláty soutěžního práva částečně obracejí. Akt o digitálních trzích totiž v Čl. 5 odst. 3 platformám zakazuje, aby svým uživatelům bránily ve využívání zprostředkovatelských služeb třetích stran. Praktický zákaz doložek exkluzivity pak znamená, že v následujících letech nebude nutné, aby Komise prokazovala protisoutěžní efekt smluvních ujednání podobných těm v případě AdSense.³⁴

6.2 OPERAČNÍ SYSTÉM ANDROID

V případě *Google Android* v roce 2018 Komise konstatovala zneužití dominantního postavení společností Google kvůli napojení jejího App Store a dalších aplikací na operační systém Android, který v té době společnost také vyvíjela a distribuovala. Kromě samotného napojení obchodu na ope-

³³ Nejedná se přitom o první případ, kdy soud kvůli nedostatečnému šetření Komise zrušil pokutu velké technologické společnosti. Vysoký důkazní standard protisoutěžního jednání Komise nenaplnila například v případě společností Qualcomm Inc. (T-235/18) nebo Intel (C-240/22 P).

³⁴ ELMANS, Roos a BAKER, Mathilde. You win some, you lose some: Google AdSense decision annulled [online]. [cit. 29.10.2024]. Dostupné z: <https://www.stibbe.com/publications-and-insights/you-win-some-you-lose-some-google-adsense-decision-annulled>

rační systém se jednalo také o napojení systému Android na prohlížeč Chrome nebo motivování výrobců elektroniky k instalování aplikací Google do nových zařízení.³⁵

Po podání žaloby Tribunál dílčí část rozhodnutí Komise zrušil a zmenšil uloženou pokutu o 5 %. V rozsudku Tribunál vytýkal Komisi laxní postup během vyšetřování. Rovněž konstatoval, že v otázce finanční motivace výrobců elektroniky nenaplnila Komise již po několikáté důkazní standard. Zároveň však soud potvrdil, že společnosti Google a Apple navzájem neomezují svoje působíště na trhu operačních systémů a obchodů s aplikacemi, a proto obě mají zároveň dominantní postavení.³⁶

6.3 SHRNUÍ A DŮSLEDKY

Přestože je důkazní standard nadále vysoký, a právě kvůli nedostatečným zjištěním Komise zrušil soud ve stejný měsíc hned dvě její významná rozhodnutí, prostředí evropské regulace se dnes nevyhnutelně posouvá směrem ke krocení technologických gigantů.

Nová soutěžní regulace v podobě DMA reaguje na konkrétní případy Komise proti Googlu³⁷ a přímo tak kodifikuje zákaz doložek exkluzivity, předřazování vlastních služeb nebo třeba povinnost interoperability.³⁸ Tím, že explicitně zakazuje některé praktiky, jejichž škodlivost byla dříve rozporovaná, ulehčuje do budoucna Komisi práci v důkazní rovině. Jinými slovy; jelikož dřívější praktiky zákonodárce zakázal, není potřeba nadále prokazovat, zda mají či nemají protisoutěžní účinky.

Bylo by však mylné se domnívat, že chování dominantních hráčů mění EU pouze novou regulací a soudními rozhodnutími. Zásadní roli totiž hraje

³⁵ Rozhodnutí Tribunálu SDEU (šestého rozšířeného senátu) ze dne 14. září 2024 ve věci T-604/18, Google Android, ECLI:EU:T:2022:541, viz bod 6 a násl.

³⁶ PAEMEN, Dieter a kol. The Google Android European Court Judgment and its Wider Implications. Clifford Chance 2022. [cit. 29.10.2024]. Dostupné z: <https://www.cliffordchance.com/insights/resources/blogs/talking-tech/en/articles/2022/09/the-google-android-european-court-judgment-and-its-wider-implica.html>

³⁷ ZIMMER, Daniel a GÖHSL, Jan-Frederick. Enforcement of the Digital Markets Act [online]. Verfassungsblog 2024. [cit. 29.10.2024]. Dostupné z: <https://verfassungsblog.de/enforcement-of-the-digital-markets-act/>

³⁸ Čl. 5 odst. 3 DMA; Čl. 6 odst. 5 DMA; Čl. 6 odst. 7 DMA.

už samotné rozhodnutí Komise, vůči kterému se firmy vždy snaží přizpůsobit zpravidla poté, co je uložena pokuta.³⁹ Nehledě na to, jak dlouho soudní proces trvá a zda je jeho výsledkem zrušení původní sankce, snaží se hráči neponechávat nic náhodě a vždy se Komisi vyjít vstříc co nejdříve.

Sága Komise vs Google tak ukazuje, že jakkoli je Evropská unie složitým byrokratickým systémem, řídí se vládou práva a její orgány jsou striktně vázané procesními předpisy i v boji proti těm nejmocnějším soupeřům. Zatímco případ *Google Shopping* otvírá dveře dalším úspěšným šetřením a astronomicky vysokým pokutám, *Google AdSense* na druhé straně potvrzuje existenci vysoké úrovně důkazního standardu. Regulace DMA pak jako *deus ex machina* přináší do prostředí desetiletých sporů zásadní pragmatické poselství, a sice; některé obchodní praktiky BigTech společností nebudeme v Evropě dál tolerovat bez ohledu na to, zda mají v praxi prokazatelný protisoutěžní efekt.

Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).

³⁹ Samotným uložením povinnosti přitom teprve začíná dlouhý interní proces. Je přitom otázkou nakolik je následný soulad efektivní. Viz HOPPNER, Thomas. Google's (Non-) Compliance with the EU Shopping Decision [online]. 23.11.2020. [cit. 29.10.2024]. Dostupné z: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=3700748